

อาจารย์หนุ่ม เพื่อรัก

ชื่อเดิม หัวใจอันเฟื่องรักเธอ

เขาอาจเคยเป็นอาจารย์ของเธอ
แต่วันนี้ เขาก็แค่ผู้ชายที่รักเธอ

มีราต้า

อาจารย์ผู้สอน บรูซ ชาร์ลคอน ยืนพิงสะพานอกอยู่ที่โต๊ะหน้าห้องเรียน โต๊ะตัวนั้นเป็นไม้โอ๊กหนาทันทาน มีชีวิตอยู่รอดมากกว่าสามสิบปีจากการถูกรบรดาอาจารย์ทั้งหลายยืนพิง แต่มันก็ยังดูแข็งแรงยืนยง

เช่นเดียวกับชายคนนี้ ทริสตัดำคิดในใจ มิสเตอร์ชาร์ลคอนดูยังเข้มแข็งเหมือนเมื่อสิบปีก่อน สมัยที่เขาเล่นบาสเก็ตบอลให้ทีมคณะครูผู้กับทีมมหาวิทยาลัย ใส่เสื้อกล้ามของทีมบาส บรูซ ชาร์ลคอนเล่นเอาสาวน้อยสาวใหญ่หัวใจกระพือที่บัพและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กนักเรียนสาวๆ ของโรงเรียนไฮสคูลพอกแมน แวลลีย์ ที่แทบจะคลั่งตายไม่หายใจ นั้นรวมถึงทริสตัดำฮาวเวลล์ด้วย สิบปีที่ผ่านไปแต่จะยังทำให้กล้ามเนื้อดูล้ำเส้น แข็งแกร่งเป็นผู้ใหญ่แมนเต็มตัวขึ้น

เส้นผมสีเทาเงินเริ่มประปรายในผมคอดำที่ยังมีสีไต้ลยุงๆ ไม่ใส่ใจเหมือนเมื่อก่อน ที่โรงเรียนไฮสคูลพอกแมน แวลลีย์ มีกฎเข้มงวด เรื่องไม่ให้ครูไว้ผมยาว แต่กฎดูเหมือนจะมีผลบังคับไม่ได้สำหรับวิทยากรพิเศษรูปหล่อผู้ได้รับเชิญให้มาสอนวิชาการเมืองในภาคเรียนนั้น

ทริสตัดำยังจำได้อย่างชัดเจนถึงวันแรกที่เธอได้ยินชื่อของบรูซ ชาร์ลคอน

อาจารย์หนุ่มเพื่อรัก (ชื่อเดิม หัวใจฉันเฝ้ารักเธอ)

โดย มิราต้า

ราคาปก 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

อาจารย์หนุ่มเพื่อรัก

โดย นิรันดร์

ศรีออย้ง

หญิงสาวตั้งใจเลือกที่นั่งที่ด้านหลังของห้องเพื่อจะได้แอบมองชายหนุ่มโดยไม่ประเจิดประเจ้อน่าเกลียด

เหลือเชื่อจริงๆ ที่เขาดูไม่เปลี่ยนไปเลยในสิบปีที่ผ่านมา นับตั้งแต่เห็นกันครั้งสุดท้าย ถ้าจะพูดถึงรูปร่าง ดูจะยังเหมือนทำให้เขาเป็นชายฉกรรจ์มีเสน่ห์มากขึ้นซะด้วยซ้ำ

ในช่วงอายุสิบกว่า เขาก็มีบุคลิกและสัญญาณที่บ่งบอกว่าจะต้องเป็นผู้ชายสมรท่ล้ำสัน เป็นแม่เหล็กดูดสาวแก่แม่มายให้น้ำลายหก และในวัยสามสิบกว่าบุคลิกและสัญญาณเหล่านั้นก็เป็นจริงทุกประการ

ปากกาของทริสต้าซูดไปกับผิวฟันใต้ขณะจดโน้ตเล็คเชอร์ นี่เป็นแค่ลัปดาห์ที่สองของภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง แต่เขาสอนคลุมเคลือบมาจนถึงเรื่องที่ตั้งใจอยากสอนให้หมดก่อนสอบครั้งสุดท้าย ก่อนช่วงหยุดคริสต์มาส ชายหนุ่มดูเหมือนจะทำให้ทั้งชั้นเรียนตั้งอกตั้งใจฟังได้ดีพอสมควร

รัฐศาสตร์การเมืองนี้เปิดสอนอยู่ที่หนึ่งในตึกเก่าแก่ที่สุดของมหาวิทยาลัย ผนังด้านนอกของตึกปกคลุมไปด้วยเถาไผ่ซึ่งดูเหมือนมหาวิทยาลัยเก่าแก่น่าเชื่อถือในแถบชายฝั่งตะวันออก มากกว่าจะเป็นแค่มหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในเมืองเล็ก ๆ แถวตอนเหนือของรัฐโอคลาโฮมา ความเก่าแก่ของตัวอาคาร ที่มีพื้นไม้เดินแล้วมีเสียงก๊อบก๊อบยวบยาบ เพดานสูง ทางเดินเรียบสงัดให้บรรยากาศเงียบขรึมซึ่งเป็นที่

ชั้นชอบของนักศึกษากฎหมายทั้งหลาย

อาจารย์ผู้สอน บรูซ ชาร์ลดอน ยืนฟังสะโพกอยู่ที่โต๊ะหน้าห้องเรียน โต๊ะตัวนั้นเป็นไม้โอ๊กหนาหนาทาน มีชีวิตอยู่รอดมากกว่าสามสิบปี จากการถูกบรรดาอาจารย์ทั้งหลายยืนฟัง แต่มันก็ยังคงแข็งแรงยืนยง

เช่นเดียวกับชายคนนี้ ทริสตัด้าคิดในใจ มิสเตอร์ชาร์ลดอนดูยังเข้มแข็งเหมือนเมื่อสิบปีก่อน สมัยที่เขาเล่นบาสเก็ตบอลให้ทีมคณะครูผู้กับทีมมหาวิทยาลัย ใส่เสื้อกล้ามของทีมบาสฯ บรูซ ชาร์ลดอนเล่นเอาสาวน้อยสาวใหญ่หัวใจระพือพื้พื้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กนักเรียนสาว ๆ ของโรงเรียนไฮสคูลพ็อซแมน แวลลีย์ ที่แทบจะคลังตายไม่หายใจ นั้นรวมถึงทริสตัด้า ฮาวเวลล์ด้วย สิบปีที่ผ่านมามีแต่จะยิ่งทำให้กล้ามเนื้อดูล้ำลึกแข็งแรงเป็นผู้ใหญ่แมนเต็มตัวขึ้น

เส้นผมสีเทาเงินเริ่มประปรายในผมดกดำที่ยังมีสีไต้ลึกลงๆ ไม่ใช่ใจเหมือนเมื่อก่อน ที่โรงเรียนไฮสคูลพ็อซแมน แวลลีย์ มีกฎเข้มงวดเรื่องไม่ให้ครูไว้ผมยาว แต่กฎดูเหมือนจะมีผลบังคับไม่ได้สำหรับวิทยากรพิเศษรูปหล่อผู้ได้รับเชิญให้มาสอนวิชาการเมืองในภาคเรียนนั้น

ทริสตัด้ายังจำได้อย่างชัดเจนถึงวันแรกที่เธอได้ยินชื่อของบรูซ ชาร์ลดอน

“ทริสตัด้าเอ๋ย ทริสตัด้า รอจนเธอได้เห็นครูพิเศษวิชาการเมืองรูปหล่อชะก่อนสิ!” วันนั้นเป็นวันแรกของการลงทะเบียนเรียนหลังจากที่เพิ่งปิดภาคเรียนฤดูร้อน ใบหน้าของเพื่อนสาวแดงก่ำไปด้วยความตื่นเต้นต้อนรับวิ่งมาบอกข่าวใหม่ให้ทริสตัด้าฟัง

“เราจะเรียนกับครูตอนคาบสอง โอ๊ย! ขอบอก หล่อชะมัดเลย และเขารู้ด้วยว่าเวลาที่เราพูดถึงชิคาโก้ เราไม่ได้พูดถึงเมืองหลวงของรัฐอิลลินอยส์ แต่หมายถึงทีมบาสฯ ยังหนุ่มอยู่เลย วิชานี้จะต้องระเบิดเถิดเทิงแน่” เพื่อนยังพละมั้งไม่หยุดด้วยความปลื้มปิติ แล้วก็วิ่งไปบอกข่าว

เดียวกันกับคนต่อไป “อ้อ ครูชื่อ มร. ชาร์ลตอนนะ” เธอยังอุตส่าห์หันมาบอก

ถึงตอนนั้น ทริสต้าฟังเสียงทุ้มนุ่มของชายหนุ่มตอบคำถามจากนักศึกษา แต่คำตอบอย่างละเอียดของเขาไม่ได้เข้าสมองพอๆ กับคำถามทริสต้าเอาแต่สนใจฟังน้ำเสียงมากกว่า เอนตัวไปข้างหน้ายื่นโตะเรียนและหลับตาตั้งสมาธิ ยังจำได้ถึงครั้งแรกที่ได้ยินเสียงทุ้มลึกและเบาของชายหนุ่ม

“ทริสต้า ฮาวเวลล์ อยู่ห้องนี้รีเปล่าครับ”

หัวใจหล่นไปที่ตาตุ่ม ไม่มีใครอยากถูกเรียกในวันแรกหลังเปิดเทอมใหม่ สายตายี่สิบคู่หันมามองกันหมด เธอยกมือสั้นๆ ขึ้น

“อยู่ค่ะ คุณชาร์ลตอน”

“คุณฮาวเวลล์ ทางเกงออกกำลังของคุณหายไปแล้ว คุณไปรับของใหม่ได้ที่ห้องล็อกเกอร์ผู้หญิง ครูไวจิลฝากข้อความมาให้ครับ”

ชั้นเรียนเล็กแล้วและนักเรียนต่างส่งเสียงผิวปากเจี๊ยวจ๊าว ทริสต้าตะกุกตะกักบอกรับขอบคุณครูหนุ่มคนใหม่ แก้มแดงเป็นลูกท้อ

ครูต้องคิดว่าเธอเป็นนึ่งที่มั่วแน่ ตลกนะ ความคิดของครูคนนี้กลับสำคัญกับทริสต้ามากซะยิ่งกว่าเพื่อนๆ จะคิดยังไง

ขณะที่ทริสต้ากำลังจะเดินออกจากห้องวันนั้น ครูหนุ่มก็เรียกให้หยุดที่ประตู

“ขอโทษด้วยที่ทำให้คุณต้องเขิน” ครูบอกราวจะขอโทษ พวกเพื่อนสาวที่ยืนอยู่ไม่ไกลต่างพากันเบิกโตและอิจฉากันเป็นแถว

“ไม่เป็นไรค่ะ” ทริสต้าตอบอย่างสงบเสงี่ยม

“เป็นสิ เป็น คุณจะได้คะแนนช่วยห้าคะแนนฟรีๆ ในการสอบครั้งแรก”

ทริสต้าไม่เคยได้ห้าคะแนนช่วยฟรีๆ เพราะว่าเธอทำคะแนนได้

ร้อยเต็มกับการสอบครั้งแรก และครั้งต่อไป วิชาการเมืองกลายเป็นวิชาโปรดของเธอไปแล้วในภาคเรียนนั้น

“คุณพูดถึงก่อนสงครามอ่าวเปอร์เซียหรือหลังจากนั้นครับ” มร. ชาร์ลตอนกำลังถามคำถามนักศึกษาผู้ที่ถามเรื่องอิทธิพลของความคิดเห็นของสาธารณชนในเรื่องการตัดสินใจของประธานาธิบดี

ทริสต้าเรียกความคิดกลับมาสู่ปัจจุบัน เขาคงจำ “ทริสต้า ฮาวเวลล์” และเรื่องกางเกงออกกำลังที่หายของเธอไม่ได้หรอก หญิงสาวไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเธอจะจำช่วงสี่เดือนสั้นๆ ที่เขาเป็นครูพิเศษสอนที่โรงเรียนไฮสคูลพ็อซแมน แวลลีย์ได้ ภายหลังจากที่ต้องเจอกับเรื่องหนักหนาสาหัสหลังจากนั้น

คนเราจู่ๆ ไม่ได้มันได้จนกลายเป็นผู้ช่วยเอกของวุฒิสมาชิกได้ด้วยแค่ความชอบหรือเส้นสายหรือคนเราไม่เอาชีวิตรอดในเมืองชนบทเล็กๆ ซ่อนตัวจากเรื่องฉาวควาใจที่เกิดขึ้นหลายปีก่อนหน้านั้น แบบที่บรูซ ชาร์ลตอน ต้องเจอจนเล่นเอาชีวิตของเขาไม่เจ็ดไปเลยได้ง่ายๆ หรือ

บางทีนั่นอาจจะเป็นเหตุผลที่เขาไม่เปลี่ยนเลยในสายตาของทริสต้า เป็นเพราะเธอได้เห็นเขาทางทีวีบ่อยๆ เมื่อนักข่าวยังคงคอยตามจิกตามกัถามความเห็นเรื่องฉาวใจที่เล่นเอาวงการและสังคมวอชิงตันสะเทือนไปเลย ทริสต้าดูรูปของเขาพร้อมกับคำกล่าวหาพาดหัวทางหนังสือพิมพ์ ขนาดรูปในหนังสือพิมพ์ที่ปกตีจะดูไม่ได้ ทริสต้ากลับไม่เห็นความร่วรงโรยหรือแก่นชิ้นเลยในใบหน้า ที่ดูเหมือนจะติดตรึงอยู่ในใจมาตลอดแม้เวลาจะผ่านมาเป็นสิบปีก็ยังไมยอมลืมเลือนง่ายๆ

ทริสต้าแน่ใจว่าเขาคงจำเธอไม่ได้ ตอนอายุสิบหกเธอออกจะผอมยาววงโก๊ะ ตอนนั้นก็ไม่ได้สะอิดสะเอ้งน้อยลง แต่ดูเป็นผู้หญิงชั้นอวบอ้วนขึ้น และก็เต็มขึ้นในที่ที่ผู้หญิงควรจะเต็ม

ปีที่ผ่านมามีทำให้ใบหน้าผู้ๆ สมัยเด็กหมดไปแล้ว เหลือไว้แต่

ใบหน้าที่เริ่มมีสันเหลี่ยมชัดเจนขึ้น รวมทั้งโหนกแก้มสูงที่รับกับตาสี่ฟ้า
อมเทา

ผมยาวๆ กระจุกรังปิดหน้าปิดตาตามสมัยนิยมนักเรียนก็ไปแล้ว
เช่นกัน ตอนนีทริสตัดหัวผมเลยไปด้านหลังเพื่อจะเปิดให้เห็นคิ้วโก่งเรียว
และใบหน้าที่รูปหัวใจ เธอโชคดีที่ผมสีน้ำตาลทั้งตักและหนามันมทั้งตัวตรง
ผ่านไหล่เหมือนไวน์สีเข้มที่แสงอาทิตย์จับทอดรังสีเป็นประกาย

เด็กสาวแก้มตุ่ยในชุดเครื่องแบบเซียร์ลิตเตอร์ก็ไม่มีอีกแล้ว

ไม่มีความไร้เดียงสา ความอ่อนเยาว์ และอุดมคติ ผู้หญิงคนนี้
รู้จักดีถึงโลกแห่งความจริงที่มีทั้งความเห็นแก่ตัวและความอยุติธรรม
บรูซ ชาร์ลดอนก็ยอมรับเรื่องนี้ดีเหมือนกัน เธอและเขาไม่ใช่คนเก่าเมื่อ
สิบปีที่แล้ว

ทริสตัดำตามตัวเองเป็นครั้งที่พันว่าทำไมเธอถึงได้ลงเรียนวิชานี้

“...ถ้าคิดถึงตำแหน่งและสถานการณ์ของประธานาธิบดีจอร์จ
บุชในช่วงนั้น” เสียงบรูซพูดแว่วๆ

ทริสตัดำเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ เหลืออีกแค่สิบห้า นาที แต่เธอ
เพิ่งเจดเล็กเซอร์ไปได้สองบรรทัด ถ้าเธอไม่ระวังตัว มีหวังได้ทำตัวน่า
อายในชั้นนี้เหมือนที่เธอเคยเจอในชั้นเรียนวิชาการเมืองภาคแรกสมัย
เรียนไฮสคูลแน่

ทริสตัดำยังจำได้ถึงวันที่ลมหนาวจากทิศเหนือพัดถูกระเบียวเป็น
ครั้งแรกของฤดูกาลนั้น

“คุณอยากจะช่วยผมตรวจข้อสอบสักสองสามป้ายต่ออาทิตย์
บ้างมั้ย” บรูซถามขึ้น บรูซผู้ที่ไม่เคยแทนตัวเองว่า ‘ครู’ เหมือนครูคนอื่น
และเรียกลูกศิษย์ทุกคนว่า ‘คุณ’ เสมอ คงเป็นเพราะเขาเป็นเพียงครูพิเศษ
เฉพาะภาควิชาชั้น

ทริสตัดำอยู่ในเสื้อแจ็คเก็ตที่มีตัวอักษรทีมบอลของแฟนในตอน

นั่น มือสองข้างก็กำเป็นหมัดทุกอยู่ในกระเป๋า มร. ชาร์ลดอนเรียกเธอ ระหว่างที่เดินตัดสนามระหว่างโรงยิมและตึกเรียน ลมตีผมที่ยาวเหยียด ตรงจนเลยปกเสื้อ ยาวเกินกว่าที่ควรจะเป็นทรงผมของครูปลิวไสว ไหล ลู่ห่อลู่ลมหนาวในเสื้อแจ็คเก็ตกีฬาตัวเดียว

“แต่ถ้าคุณไม่ยากก็ไม่เป็นไรนะ แคบอก...”

“ไม่ค่ะ ไม่” ทริสตำรับตอบลละล้าละลักและเลียริมฝีปาก หวังว่า มันจะไม่แห้งกรากแต่กระแหยงนัก “ค่ะ หนูอยากทำค่ะ ถ้าครูคิดว่าหนู ทำได้”

“คุณเป็นนักเรียนแซมเปียนของผมเลยนะ รายงานที่คุณเขียน เรื่องระบบยุติธรรมนั้นยอดเยี่ยมมากๆ”

“ขอบคุณค่ะ” ทริสตำรับชื่นหน้าแดงและก็ให้สงสัยว่าทำไมหัวใจ ถึงเต้นแรงนัก เขาก็เป็นแค่ครู เอ้อ... ไม่ใช่ แค่ ‘ครู’ เท่าไหร่หรอก

“ถ้าคุณสามารถตรวจข้อปรนัยได้ ผมจะได้อ่านอัตนัยเอง จะช่วย ประหยัดเวลาตอนค่ำของผมไปได้อีกหลายชั่วโมงเลย”

ทริสตำรับก็สงสัยว่าเขาทำอะไรในตอนค่ำ ไปมีเดทกับผู้หญิง รีเปล่านะ นั่นเป็นหัวข้อคาตเดาเมิร์กกันหลักในงานปาร์ตี้ทั้งหลาย แต่ ทริสตำรับไม่เคยเห็นเขาควงใครเลยในเมืองนี้

มือยูคีนหนึ่งเมื่อครอบครัวของทริสตำรับพากันออกไปกินอาหาร ค่ำที่แว๊กอัน สเต็กเฮาส์ บรูซ ก็ไปที่นั่นด้วย แต่ไปคนเดียว พอเขาทัก ทริสตำรับก็แทบจะตายซะให้ได้ ตะกุกตะกักติดอ่างแนะนำให้พ่อแม่รู้จัก เขาลุกขึ้นยืนเพื่อจะจับมือกับพ่อ หลังจากที่ได้โต๊ะนั่งแล้ว น้องชาย ตัวเล็กของทริสตำรับดันทำนมหก และทริสตำรับแทบจะบีบคอให้ตายเพราะ ความเขินอาย แต่เมื่อเหลือบสายตาไปมองที่โต๊ะของ มร.ชาร์ลดอน เขาก็ไปแล้ว

“โอเคค่ะ วันไหนคะ”

ชายหนุ่มหรือตาผู้แสงจ้า ซึ่งนับว่าแรงมากทั้งๆ ที่หนาวจะแยหริสตัด้าตัดสินใจไม่ได้ว่าตาของเขาเป็นลีเทาหรือเขียวหรือปนๆ กัน แต่เธอชอบที่ขนตาองอ่อนอ่อนเหยิบเมื่อเขาหริสตาแบบนี้

“คุณบอกผมเองสิ” เขาหัวเราะ

“คือ หนูมีซ้อมเชียร์ลีตเตอร์วันพฤหัสบดี เพราะว่าจะมีแข่งขันในวันศุกร์” งเง่าจริง! เขายอมรู้สึว่าจะมีแข่งวันไหน “หนูเรียนเปียโนวันอังคาร” แล้วเขาจะไปสนใจทำไม หริสตัด้าเอ่ย “งั้นหนูว่าไม่วันจันทร์ก็วันพุธน่าจะดีคะ”

“ได้เลย... ้วย หนาวชะมัด เข้าไปข้างในกันเถอะ”

หริสตัด้าแทบจะหน้าคะมำกับการสะดุดเท้าตัวเอง เมื่อเขาตันจับข้อศอกของเธออย่างไม่คาดคิดและนำเดินเข้าประตูตึก กว่าประตูเหล็กจะทำเสียงแคว้งๆ ปิด หริสตัด้าคิดว่าเธออาจจะป็นลมไปแล้วเพราะสัมผัสจากมือของชายหนุ่ม หริสตัด้าไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนๆ สาวฟังตอนนั้น มันป็นความลับที่มีค่าเกินกว่าจะบอกใคร

ช่วงบ่ายที่หริสตัด้าช่วยตรวจข้อสอบ ทั้งสองจะนั่งทำงานกันเงียบๆ ในห้องสอนหนังสือซึ่งได้กลายเป็นแกนหลักชีวิตของหริสตัด้าไปแล้ว หริสตัด้าทุรนทุรายกับวันที่ไม่ได้ไปเรียน และก็ทุรนทุรายกับวันที่ได้ไปจนกระทั่งระงังสุดท้ายของวันตั้งขึ้น

หริสตัด้าพยายามไม่รีบเร่งเดินผ่านทางเดินเงียบๆ ไปยังห้องสอนของเขา แต่ไปถึงที่ไรก็หอบโดยไม่รู้สาเหตุทุกที

บางครั้งเขาก็ไม่อยู่ที่นั่น แต่ทั้งงานกองโตพร้อมด้วยคำสั่งไว้ให้หริสตัด้าตรวจข้อสอบด้วยความเฉลียวฉลาดซึ่งไม่เคยนำมาใช้กับชีวิตจริงปกติ เมื่อบุรุษมาสมทบ เขามักจะมีเครื่องตีมตีตมือมาด้วย

วันหนึ่งขณะที่หริสตัด้านั่งตรวจข้อสอบด้วยปากกาแดงที่เขาให้บุรุษลูกขึ้นยื่นจากโต๊ะทำงานที่กำลังอ่านข้อเขียนที่แสนเข้าใจยากของ

ฐานที่ดี”

ทริสต้าเหมือนถูกดึงออกจากผืนกลางวันแสดๆ เมื่อได้ยินเสียงบรูซยื่นพิงสะโพกข้างหนึ่งกับขอบโต๊ะ นับเป็นท่าที่ประกาศเพศของเขาอย่างไม่ต้องเขิน ทริสต้าให้หลังสยจริงๆ ว่าผู้หญิงคนอื่นๆ ในชั้นจะมีภูมิคุ้มกันพลังทางเพศที่ล้นปรี่ของเขาได้รึเปล่า ผู้หญิงจะต้องตาบอดหรือไม่ก็คงแก่หง่าฮอริโมนแห้งเหือดแล้วแน่ถ้าไม่รู้ลึกอะไร และเมื่อมองไปรอบๆ ห้อง ทริสต้าก็ไม่เห็นสักคนที่จะเข้าชายแบบนั้น

เพราะจริงๆ แล้ว เธอเห็นพวกผู้หญิงในชั้นเรียนต่างก็อยู่ในวัยเลยวัยรุ่นหรือยี่สิบต้นๆ ทั้งนั้น แต่ละคนล้วนแต่มีหน้าอกหน้าใจล้นหลามซู้ซ้นไซวโดยไม่ต้องใส่บราอยู่ในเสื้อยืด และกางเกงยีนส์เข้ารูปที่ไซร้ขายาวเรียวกันทั้งนั้น ผมยาวสลวยเช็กชีสสารพัดเจด ทั้งน้ำตาลแดง ทอง ทริสต้ารู้สึกเหมือนตัวเองแก่และเซยที่สุดในห้อง

ก็เป็นตัวเองแหละ ทริสต้าเตือนตัวเอง เธอยังใส่เสื้อสเวตเตอร์สีม่วงซ้ำๆ และก็ใส่บราอีกด้วย เสื้อสเวตเตอร์สีเข้ากันกับถุงน่อง และไปกันได้ดีกับกระโปรงผ้าขนสัตว์สีเทายาวครึ่งน่อง อย่างน้อยเธอก็รู้วิธีแต่งตัวให้ดูดีและไม่เอาแต่ตามแฟชั่นจำจนเกินไป

ด้วยวัยยี่สิบหก ทริสต้าอายุมากเป็นที่สองในชั้นเรียนนี้ รองจากชายผมสีดอกเลาทั้งสี่ระชะผู้ที่นั่งอยู่แถวหน้า เขาจุดเล็คเชอร์อย่างเอาจริงเอาจัง ในขณะที่พ่อคาวบอยที่นั่งข้างทริสต้าหลับอย่างสบายอารมณ์ตลอดทั้งชั่วโมง

“ลาก่อนครับทุกคน” มร. ชาร์ลตอนบอกเมื่อเสียงกริ่งหมดชั่วโมงดังขึ้น “อ้อ คุณเพียร์สัน ช่วยแวะที่โต๊ะผมหน่อยนะครับ”

ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีกแล้ว

ทริสต้าแทบจะทิ้งหนังสือกองโตในอ้อมแขนลงทันทีที่เพ็งหอบขึ้น มาตอนที่เขาเรียก ที่นี้ไม่มีคนสนใจเหมือนพวกเพื่อนร่วมชั้นที่พอชแมน

แวลลีย์ นักศึกษาประมาณสี่สิบคนรีบแข่งกันออกจากห้อง ส่วนใหญ่
แล้วจะรีบไปสูบบุหรี่ที่นอกตึกกัน หรือไม่ก็รีบไปโทรศัพท์กันเป็นแถว

ทริสตั้กำลังหันหน้าก้มตา และพยายามจะเดินลัดเลาะผ่านโต๊ะเรียน
ที่ระเกะระกะ หาความเป็นระเบียบไม่ได้ ไม่เหมือนชั้นเรียนที่เป็นระเบียบ
เมื่อสิบปีก่อน

จากทางตา ทริสตั้เห็นนักศึกษาคนสุดท้ายออกจากห้อง เขา
ปล่อยให้ประตูห้องปิดสนิทตามหลังอย่างไม่ใส่ใจ ทริสตั้เกิดความ
รู้สึกบ้าง อยากจะบอกให้เขาคนนั้นช่วยเปิดประตูค้างไว้หน่อย

เมื่อเหลืออีกไม่กี่ฟุตก็จะถึงโต๊ะของอาจารย์ ทริสตั้ก็ไม่มีข้อ
อ้างที่จะไม่มองอีกแล้ว หญิงสาวเปิดตาที่มีขนตายาวเพื่อยื่น และ
สบตากับบรูซ ชาร์ลตอนผู้ที่มีมองอยู่แล้วอย่างจริงจังเป็นครั้งแรกในสิบปี

“หวัดดีครับ ทริสตั้”

หญิงสาวอ้าปากค้าง หรืออย่างน้อยก็รู้สึกเหมือนมีเสียงอุทาน
ดังมาจากในคอ และได้แต่หวังว่าเธอจะเก็บไว้ได้ทัน

“หวัดดีค่ะ อาจารย์ชาร์ลตอน”

เสียงหัวเราะหึๆ ดังมาจากในคอ แต่เขาก็เช่นกัน หยุดเสียง
หัวเราะไว้ได้ทัน ริมฝีปากกว้างได้รูปสวยเบียดยิ้มอย่างง่ายๆ แต่นัยน์ตา
กลับยุ่งอยู่กับการสำรวจใบหน้าของทริสตั้ จ้องจับอยู่ที่เส้นผม ดวงตา
ที่ดูหวาดหวั่น จมูกเรียวแหลม ปากอ้อมเต็ม หยุดมองที่ปากอยู่เป็นนาน
และเมื่อลิ้นของเธอแลบออกมาเลียปากอย่างประหม่า ทริสตั้ก็ถึงกับ
ต่ำตัวเอง

ทั้งห้องมันช่างเจี๊ยบและนิ่งจนน่ากลัว ชายหนุ่มผละออกจาก
โต๊ะและมาหยุดยืนตรงหน้าพอดี เขาสูงใหญ่โตเตเต้นมาแต่ไหนแต่ไร
ไม่ใช่ที่น่ากลัว แต่เหมือนผู้ปกป้องคุ้มครองมากกว่า

“หนู...เอ้อ ฉันไม่คิดว่าอาจารย์จะจำฉันได้ค่ะ” ทริสตั้รีบเปลี่ยน

สรรพนามแทนตัวเอง เพราะนี่ก็ได้ว่าไม่ใช่เด็กนักเรียนไฮสคูลอีกแล้ว

“ผมจำคุณได้ตั้งแต่วันแรกที่คุณมาเข้าเรียนแล้ว”

เมื่อยืนจนใกล้แบบนี้ เสียงของเขาฟังดูเหมือนจะห้าวกว่าปกติ ตอนที่เขาเลิกเซอร์รีในชั้น เสียงไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนมแบบที่กำลังทำลายความสมดุลในสมองของเธอเวลานี้

“ผมกำลังเริ่มจะสงสัยว่าคุณจะเรียนต่อจนจบเทอมโดยไม่มีการทักทายกันสักคำ”

สิบปีของการโตมาเป็นผู้ใหญ่เหมือนถูกพัดพาไปกับคำหยอกล้อที่สุภาพ ทริสต้ารู้สึกเหมือนกลับไปเป็นเด็กหญิงอ่อนหัดเหมือนวันแรกที่ได้พบเขาเลย

“ฉันไม่อยากจะให้อาจารย์เขินด้วยการเข้ามาทักคะ เกรงว่าอาจารย์ต้องพยายามนึกว่าเป็นใครนะคะ มันจะทำให้อาจารย์ต้องกระอักกระอ่วนเปล่าๆ”

“ขอบคุณที่เป็นห่วงแทนนะ แต่ไม่จำเป็นเลย เพราะผมจำคุณได้เป็นอย่างดี”

ชายหนุ่มยังคงพิจารณาใบหน้าของเธอ จนทริสต้าสงสัยว่าสิบปีที่ผ่านไปทำให้ใบหน้าของเธอเปลี่ยนไปมากมายขนาดไหน ทริสต้าเองยังไม่รู้สึกตัวเองสูงขึ้นหรือสวายน้อยลง รู้แต่ว่าแปลกไปจากเด็กหญิงผู้ที่เคยทรมาณหัวใจช่วยเขาตรวจข้อสอบ

เขาจะรู้ว่าเธอเคยแอบหลงเขามั้ยนะ จะเอาไปพูดกับเพื่อนผู้หญิงรีเปล่า “คุณน่าจะได้เห็นเธอนะ นั่งเรียนร้อยสุภาพ แต่มือเหี่ยวออกไซกทุกครั้งที่ผมเคลื่อนไหวตัว เธอเป็นได้สะดุ้งราวกับกระต่ายตื่นตูม” ทริสต้าเคยนึกจินตนาการว่าเขาส่ายหน้าอย่างสมเพชและหัวเราะขندهเล่าให้เพื่อนหญิงฟัง

“ทริสต้า”

ชายหนุ่มเรียกสติของทริสตัด้าคืนมา รวากับเขาเรียกมาแล้วหลายครั้ง “คะ” ทริสตัด้าถามแทบไม่หายใจ ทำไมออกซิเจนมันถึงน้อยนักนะ

“ผมถามว่าคุณเป็นมิสทิสเพียร์สันนานเท่าไรแล้วครับ”

“อ้อ...เอ้อ...เจ็ดปีคะ แต่ ฉันไม่ได้เป็น มิสทิสเพียร์สันมาสองปีแล้วคะ”

คิ้วที่ทั้งตกหนาและยุ่งแบบผู้ชายเข้มๆ เลิกขึ้นเป็นคำถามเงิบๆ

“เรื่องมันยาว แล้วก็น่าเบื่อคะ” ทริสตัด้าก็มองร่องเท้าสันเตี้ยของตัวเอง “ดร. เพียร์สัน กับฉันแยกทางกันสองปีแล้วคะ นั่นคือตอนที่ฉันตัดสินใจกลับมาเรียนต่อ”

“แต่เนี่ยเป็นชั้นปริญญาตรีนี่”

ถ้าเป็นผู้ชายอื่นโสดกางเกงยีนส์และร่องเท้าบูทควาบอยกับเสื้อแจ๊คเก็ตแบบสปอร์ตอย่างนี้ จะต้องดูเหมือนคนที่เลียนแบบดาราหนังแต่บุรุษ ชาร์ลตอนช่างดูดีเป็นบ้า มันเกี่ยวอะไรกับเสื้อลายตารางที่เปิดตรงคอโชว์ขนหน้าอกสีเข้มๆ นั่นรีเปล่านะ

ทริสตัด้าบังคับปลายตาให้หันหนีก่อนจะตอบคำถาม

“นั่นแหละคะฉันเอง นักศึกษาปริญญาตรี” เธอไม่รู้หรือกว่าปากได้รูปสววยของเธอนำดูขนาดไหนตอนที่ยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติ เพราะในหลายปีที่ผ่านมา การยิ้มไม่ใช่เรื่องง่าย และถ้ายิ้มเมื่อไหร่ ความอ่อนล้าที่จับจองใบหน้าอย่างคนอมทุกข์ก็จะผ่อนคลาย และริมฝีปากที่ยกตรงมุมก็ทำให้เกิดเป็นลักยิ้ม

บุรุษ ชาร์ลตอนเหมือนจะทึ่งกับลักยิ้มที่สองด้านของมุมปาก เพราะใช้เวลานานทีเดียวกว่าจะตอบ

“ผมคิดว่า... เพราะคุณเป็นนักเรียนเรียนเก่งและก๊ี้ชยัน คุณน่าจะไปเข้ามหาวิทยาลัยทันทีที่คุณจบจากพอซแมน แวลลีย์”

“อ้อ ฉันไปคะ ฉันไปเรียนที่มหาวิทยาลัยโอคลาโฮมา แต่...”

ทริสต้าหันไปทางอื่นเมื่อนึกถึงเทอมแรกที่นอร์แมน และการรู้จักกับ
 ดาเรียล เพียร์สัน ได้เปลี่ยนชีวิตของเธอจนสิ้น “มีเรื่องมาขัดจังหวะค่ะ”
 ทริสต้าจบแบบขอไปที

“ที่พ็อซแมน แวลลีย์ เป็นยังไงบ้างล่ะ ผมไม่ได้กลับไป那儿เลย
 ตั้งแต่ออก พระเจ้าช่วย มันตั้ง...”

“สิบบปีคะ” ทริสต้าปากไวตอบแทนแล้วก็นึกอยากกัดลิ้นตัวเอง
 เธอเหมือนเด็กดีที่ตอบคำถามของครูได้ถูกต้อง “ประมาณนั้นนะคะ”
 หญิงสาวรีบพูดต่ออย่างตั้งใจให้ฟังเหมือนไม่จริงจิง

“ใช้สินะ แต่ผมตรงไปออกซิงตันเลยหลังจากออกที่นั่น ผมไป
 ก่อนที่จะจบภาคการศึกษา”

หญิงสาวเสมองไปทางอื่นอย่างจะป้องกันตัว หัวโหม่งใหม่ของ
 ปายนี่คงต้องเริ่มไปแล้ว เพราะมีนักศึกษาแค่ไม่กี่คนยังเดินกันอยู่ตาม
 ทางเดินข้างนอกหน้าต่างสองชั้น

ทริสต้าพูดเรื่องที่เธอออกจากโรงเรียนไม่ได้ เขาคงจำไม่ได้หรอก
 เธอเองก็ใช้เวลาถึงสิบบปีที่จะลืม

“อะไร? ที่พ็อซแมน แวลลีย์ยังไม่เปลี่ยนคะ ฉันกลับไปเยี่ยมพ่อ
 แม่ที่นั่นบ่อยเหมือนกัน ทั้งสองท่านยังอยู่กันที่นั่นคะ น้องชายฉันสอน
 คณิตศาสตร์และก็เป็นโค้ชฟุตบอลให้ชั้นไฮสคูลด้วยค่ะ”

“จริงง่ะ!” เขาหัวเราะ

“จริงสิคะ เขาแต่งงานและมีลูกสองแล้ว”

ทริสต้าขยับหนังสือเป็นตั้งหน้าให้ถือสะดวกในอ้อมแขน เมื่อ
 เขาเห็นท่า ก็เลยยื่นมือออกมาจับและก็วางไว้ที่บนโต๊ะข้างหลังให้ ทำให้
 ทริสต้าไม่มีอะไรเหลือในมือ ก็เลยกอดแขนตัวเองอย่างประดักประเดิด หวัง
 ว่าเขาจะเดาไม่ออกว่าเธอรู้สึกเหมือนเปิดเผยเนื้อตัวอย่างบอกไม่ถูก

“คุณอยู่ที่ไนท์ดาร์วูดนี่รีเปล่า”

“อยู่ค่ะ ตอนนี้นั่งเรียนเต็มเวลา ก็เลยเช่าบ้านเล็กๆ อยู่ค่ะ”

“บ้านแบบเก่าๆ รีเปล่า”

“อาจารย์ทราบได้ไงคะ”

“ก็ที่นี่มีแต่บ้านเก่าๆ มันเป็นเมืองเล็กๆ ที่สงบเงียบ ทำให้นึกถึงจอร์จทาวน์ ผมอยู่ที่นั่นช่วงสองสามปีสุดท้ายตอนที่อยู่อิงตัน”

“อ้อ” ทริสต้ารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเขยอย่างแรง เขาคบหาสมาคมกับพวกสวย รวย เก๋ มีอำนาจ เธอคงต้องดูเหมือนสาวบ้านนอกในสายตาของเขา

ทริสต้าขยับไปหยิบกองหนังสือ “ฉันไม่อยากให้อาจารย์ต้องเสียเวลา...”

“เปล่านั้นน้อย ผมสอนเสร็จแล้ววันนี้ จะว่าไป ผมกำลังจะไปหากาแฟสักถ้วยดื่มแถวๆ นี้ คุณจะไปกับผมมั้ย”

หัวใจของทริสต้าเต้นรัวเร็ว “ไม่ล่ะค่ะ อาจารย์ ฉัน...”

เสียงหัวเราะของชายหนุ่มขัดจังหวะประโยคของทริสต้า

“นี่จริงๆ เลยนะ ทริสต้า ผมคิดว่าคุณเรียกผมด้วยชื่อนี้ก็ได้ น่า คุณไม่ใช่เด็กนักเรียนไฮสคูลอีกแล้ว”

“ถึงไม่ใช่ แต่อาจารย์ก็ยังเป็นอาจารย์ค่ะ” หญิงสาวเตือน และรู้สึกหงุดหงิดหน่อยๆ ที่เขาหัวเราะเยาะ

“และผมยินดีมากที่ได้เป็น คุณทำให้ชั้นเรียนของผมสุขขื่นแะสวยกว่าเมื่อก่อนมากมาย” ตอนนี้นทริสตันก็อยากให้เขาหัวเราะต่อ เพราะนั่นจะทำให้รับมือง่ายกว่าสายตาที่เอาแต่จ้องใบหน้าเอาจริงเอาจังแบบนี้ “แต่ ขอร้อง อย่าเห็นผมเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเลย คำว่า ‘อาจารย์’ ทำให้นึกถึงตาแก่ความจำเลื่อม หัวขาวโพลน ค้นหาแว่นตาในกระเป๋าเสื้อโค้ทต่างๆ ที่มันอยู่บนหัวตัวเองยังไงไม่รู้”

ทริสต้าหัวเราะเบาๆ “สงสัยอาจารย์น่าจะลองสอนวิชาการเขียน

นะคะ อาจารย์บรรยายภาพได้ชัดเจนแจ่มแจ้งดีค่ะ”

“งั้นคุณก็เข้าใจแล้วใช่ไหม เรียกว่าบรูซเถอะนะ ขอร้อง”

“จะพยายามค่ะ” ทริสต้าสัญญาได้แค่นี้

“ลองเรียกดูสิ”

ทริสต้ารู้สึกเหมือนเด็กอายุสามขวบพยายามออกเสียงประโยค
ยากๆ อย่าง ป้ากะปู่ก็อู้จู้ เป็นครั้งแรก

“จริงๆ แล้วฉัน...”

“ลองน่า” เขายังยืนยัน

“ก็ได้ค่ะ” ทริสต้าถอนใจ “บรูซ” ชื่อหลุดจากปากง่ายกว่าที่คิด
ตลอดสิบปีที่ผ่านมาถึงเขา เธอเคยเรียกเขาด้วยชื่อเฉยๆ แบบนั้นแหละ
“บรูซ บรูซ” หญิงสาวพูดซ้ำ

“เห็นมั๊ย พังดูเข้าท่ากว่าตั้งแยะ เอาละ ตอนนั้นกาแฟเป็นไง คุณ
ไม่มีเรียนอะไรต่อแล้วใช่ไหม หรือถึงมี คุณก็เข้าไปแล้ว เพราะฉะนั้น...”

แต่ทริสตัวยังดังเล “ฉันไม่...”

“นอกจากว่าคุณจะยังไม่อยากให้ใครเห็นอยู่กับผม” สุ่มเสียงที่
เปลี่ยนไปทำให้ทริสต้าเงยหน้าขึ้นมองตา คำพูดหลุดออกมาเบาๆ แต่
ดูมีร่องรอยความขมขื่นเจืออยู่อย่างประหลาด

ทริสต้าจับความหมายได้ทันที

“เฮ้อ...อา...คุณหมายถึงเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นที่วอชิงตันหรือคะ”

เมื่อชายหนุ่มตอบด้วยสายตาสีเขียวอมเทาที่จ้องเขม็ง สมองของเธอ
ก็ร้อนร่าราวถูกไฟเผา “ไม่เลยค่ะ ไม่แน่ๆ อาจารย์...เฮ้อ บรูซ ไม่เกี่ยว
อะไรกันเลยคะ”

หญิงสาวรู้สึกดีขึ้นที่เห็นท่าทางโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด

“ดีครับ” เขาใช้นิ้วยาวเรียวเสยผมตัวเอง “งั้นไปหากาแฟดื่มกัน
เถอะ”

ถ้าแวตตาออกดื้อนและท่าทางเหมือนเด็กชายแบบนั้นไม่สามารถทำให้เธอใจอ่อนยอมไปด้วย สุ่มเสี่ยงว่าวอนนั้นก็ทำให้เธอไปอยู่ที่

“ก็ได้ค่ะ” ทริสต้าได้ยินตัวเองตอบก่อนที่จะตัดลึนใจด้วยเหตุผล

ชายหนุ่มยิ้มแล้วก็หันไปหยิบซองหนังสือรวมทั้งแฟ้มเอกสารของตัวเอง ก่อนจะเดินนำไปที่ประตู พอกำลังจะออก เขาโน้มตัวผ่านด้านหลังไปปิดไฟ ทริสต้ารู้สึกถึงแขนที่ชนกับแผ่นหลังจนต้องกลั้นใจ

ในวันวานนั้น มือของชายหนุ่มวางแตะที่ต้นคอและเลื่อนมาถึงกลางหลัง ถึงแม้ว่าการกระทำจะไม่มีอะไรมากไปกว่าให้เกียรติ ทริสต้ากลับรู้สึกถึงมือของเขาผ่านเสื้อไหมพรมสเวตเตอร์ขณะที่เดินเคียงคู่กันในแคมป์

ฮาลบาร์ ก็เหมือนบาร์ของสังคมนักศึกษาที่มีอยู่ในแถบมหาวิทยาลัยทุกแห่งในประเทศ ทั้งนวนกนู แนนชนิดและมีแต่ควินบุหรี่ เสียงไมเคิลเลิร์นทรีหรือเครื่องเพลงรักดังมาจากลำโพงที่ฝังอยู่ตามเพดาน บาร์กรที่มีแถบผ้าซาตินสีแดงบนแขนเสื้อแบกถาดเหยือกเบียร์สดไปเสิร์ฟตามโต๊ะที่กระจัดกระจาย นักศึกษาทุกรูปแบบ ตั้งแต่พวกสะอาตเอี่ยม สาวๆ ชมรมผู้หญิง จนถึงพวกรุงรังไว้หนวดเคราและพวกหล่อล้ำ ต่างชุมนุมสังสรรค์กัน เต็มไปด้วยความสับสน

บรูซตั้งแขนและพาเดินนำไปที่โต๊ะคอนข้างจะเป็นส่วนตัวที่มุมร้าน เมื่อได้ที่นั่งแล้วเรียบร้อย เขาก็เอนตัวข้ามโต๊ะและทำท่ากระซิบกระซาบ

“หวังว่าผมคงไม่ต้องแสดงบัตรประจำตัวนะ”

เมื่อทริสต้าขมวดคิ้วแสดงความไม่เข้าใจ เขาก็อธิบายต่อ

“ผมไม่คิดว่าคนอายุเกินสามสิบจะเป็นที่ต้อนรับที่นี่นัก” เมื่อทริสต้าหัวเราะ ชายหนุ่มตีหน้าผากตัวเอง “โอ๊ย ตายซัก คุณยังไม่สามสิบนี้ ทำไมผมถึงได้รู้สึกเหมือนศาสตราจารย์หัวขาวแก่ๆ หนีเข้าไปทุกที”